

Publicerad 2010-10-07 21:25 av BtwJennie

kalla golvet

När jag går mot det kalla golvet helt själv , helt lämnad.

Utan någon trygghet , utan någon röst.

En röst som finns där som en tröst.

När jag möter köket med en skrikande blick.

Kollar jag i kylan efter en liten klick.

Men jag stänger genast för min fethet säger till.

Att leva i den värld där jag inte räcker till.

Några små kilon känns som en hel värld.

Jag känner en känsla som inte räcker till.

Hur kan det ha blivit såhär allt står still.

Timmar blir som dagar , Nätter blir som tröst.

Ingen förstår när dom ser hur jag mår.

Fast ingen ser , alla tror bara att dom ger.

Ingen kan förstå hur mina små kilon inte kan gå.

Några färre kilon skulle räcka , men jag vill bara decka.

Efter ett tag , kommer jag bryta ihop utan ett minsta rop.

Jag önskar att någon förstog , att tillslut kommer inget blod.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BtwJennie med Poeter.se id #30130 innehar upphovsrätten